

ELSŐ FEJEZET

LESTRAPÁLT CHEVROLET terepjárója első üléséről Dirk Bennett a barátnője harmadik emeleti lakását figyelte. Nézte, ahogy a két árnyalak egymáshoz simul, és úgy marad.

Eltelt egy perc, kettő. Aztán a lakásban kialudt a világítás.

Dirk ujjai remegtek, a szíve hevesen vert. A szomszédos ülésen heverő revolverre pillantott, és megborzongott. Mi történt vele? Jó családból való rendes srác volt. Az ilyenek nem hordanak maguknál fegyvert, és nem okoz nekik álmatlan éjszakákat a barátnőjüket lenyúló férfi iránt érzett gyűlölet.

Lehet, hogy kezdek megőrülni.

Vagy talán a tabletták miatt van. Azok csinálják ezt az emberrel, nem? Akár még örületbe is kergethetik?! Na ne, ez már paranoia! Dirk lenyugtatta magát. A tablettáknak semmi közük ahhoz, ahogy érzi magát. Még csak nem is szteroidok, legalábbis nem kimondottan. És *használnak*. Már négy és fél kilót hízott az elmúlt hat hét alatt, amióta megduplázta a szokásos adagot. Négy és fél kiló izom!

Dirk a homlokát dörzsölve próbált visszaemlékezni, hogy mit mondott az edzője, mikor eladta neki a szert. *Jól kell az adagot beosztanod. Ha túl keveset szedsz, az edzések semmit nem érnek. Ha túl sokat...*

Dührohamok, depresszió, beszámíthatatlan viselkedés.

Akkor hát ez lenne az az állandó zúgás a fejében? Túladagolás? Öklével a homlokát ütögette. Lehetetlen! A tabletták teljesen természetes alapúak; mindenki ezt mondta. A suliban a srácok fele ezt használta, és senkinél nem okozott semmiféle mellékhatást.

Újra a fegyvert bámulta.

Bárki ezt tenné. Végül is nem akarja megölni Jacobs professzort, csak rá akar ijeszteni. Akkor ő és Angela Manning újra együtt lehetnek, ahogy mindig is lenniük kellett volna.

Kezdetől fogva tudta, hogy Angela az igazi, az egyetlen nő, akit valaha is szeretni tud. Eleinte a lány is így érzett – mielőtt találkozott volna a professzorral. Dirk tekintete újra Angela lakására tévedt. Mit láthat ez a nő abban a férfiban? Legalább tíz évvel idősebb nála, kopaszodik, pocakosodik és még a szakálla is őszül!

Jacobs professzor ráadásul nős volt.

Dirk egyszer-kétszer látta már a feleségét fenn az újságírás tanszéken: gyönyörű, sötét hajú, csupa mosoly nő, és úgy tűnt, szerelmes a férjébe. Ugyan mire jó ez? Egy ilyen öreg pasas, mint a professzor, két gyönyörű nővel! Dirk az ajkába harapott. Ha rajta múlik, nem sokáig lesz ez így!

Az utcai lámpa fényénél egy pillantást vetett az órájára, és látta, hogy már elmúlt tíz óra. Ha át akar menni történelemből, akkor jobb, ha hazamegy, és megírja a házi dolgot a polgárháború tábornokairól. Holnap kell leadnia. Dirk megfeszítette az arcizmait, ahogy megfogta a fegyvert, és benyomta az ülése alá.

Máskor kell ráijesztenie Jacobs professzorra.

Aztán, ahogy beindította a motort, eszébe jutott valami: egy olyan hibátlan és erőteljes ötlet, mely új reményt ébresztett a szívében. Lehet,

hogy nem is kell használnia a fegyvert. Talán másképpen is ráijeszthet a professzorra, hogy az leszálljon a barátnőjéről.

Hangosan felnevetett, ahogy elhajtott a padkától.

Tíz perccel később az Indianai Egyetem kollégiumi szobájának padlóján ült, és a bloomingtoni telefonkönyv egyik bejegyzését nézte, miközben az ujjai elkezdtek beütni a számokat.

Néhány háztömbbel arrébb, az egyetem területén kívül, Tim Jacobs professzor ébren feküdt barátnője lakásában, és azon tűnődött, mi történik vele.

A büntudatot és az álmatlanságot már megszokta. A könnyek viszont újdonságot jelentettek.

Az első alkalom óta már túl sokszor fordult elő, hogy házassági fogadalmát megszegve ágyba bújt Angela Manninggal, ahelyett, hogy a munkahelyén a diákok dolgozatait javította volna, vagy konferenciákon vett volna részt. Angela talán a legígéretesebb diák volt valamennyi közül, akik Tim haladó újságírás csoportját látogatták. A lány fiatal volt, idealista, és fájdalmasan gyönyörű, Tim pedig tudta, hogy a kapcsolatuk több, mint futó kaland.

Ez a felismerés néha annyira felerősítette a büntudatát, hogy annak már szinte hallható hangja volt: olyan, ami Timet ébren tartotta még akkor is, amikor hullafáradt volt.

Ez a hang már sok éjszaka felébresztette. Olyankor, amikor Tim szorosan hozzásimult Angelához, mámorosan a büntől, amiről még csak álmodni sem mert, a semmiből jött a figyelmeztetés:

Térj meg! Menekülj a paráznaságtól! A szíved ajtaja előtt állok, és zörgetek! Menekülj...

Tim ilyenkor a másik oldalára fordult, remélve, hogy sikerül visszaaludnia, és arra a képzeletbeli helyre jutnia, ahol a felesége, Kari nem várja otthon egyedül, az ő hűségében bízva. De a büntudat hangja újra

és újra felbukkant – állandóan, könyörtelenül, fáradhatatlanul hívta haza, annak ellenére, hogy ő nem válaszolt.

Annak ellenére, hogy nem érdemelte meg.

Tim átfordult a másik oldalára, vigyázva, nehogy felébressze Angelát. Bámulta a lakás sima fehér falát, és egy emlék jutott eszébe: a nap, amikor Angela Manning először kereste fel őt az irodájában, és világgossá tette a szándékait.

Vagy tizenöt percig beszélgettek, évődve, nevetgélve, osztozva az egymás iránt érzett kölcsönös csodálat érzésén, miközben Tim jobb keze ujjainak takarásában a jegygyűrűjét csavargatta.

Amikor Angela kiment a szobából, pézsma- és jázminillatú felhő maradt utána. És akkora forróság, hogy az egész épületet felmelegíthette volna. Tim a következő órája előtti percekben azokat az érzelmeket ízlelgette, amiket a lány keltett benne. De ahogy aznap hazaindult, a szeme megakadt egy táblácskán, amit Karitól kapott az első házassági évfordulójukra. Egy repülő sas gravírozott képe volt rajta, és néhány szó, amelyekre még most is emlékezett: *Mert az Úr szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi.*

Abban a pillanatban úgy érezte, hogy minden, ami az Úr szolgálataival kapcsolatos, megkötözi és korlátozza. Gondolkodás nélkül felkapta a táblácskát, a legközelebbi fiókba hajította, és kiviharzott az irodájából.

A tábla azóta is abban a fiókban hever.

Tim szeme megrebbent, miközben az emlék elhalványodott. A táblácskára írt szavak már nem érvényesek az életére, így jobb, ha nincs is szem előtt. Az ő ereje nem abból származik, hogy tiszta szívvel Istené. Már nem.

Az óta a forró augusztusi éjszaka óta, amikor először feküdt le Angelával, az erejét az együttlétekből nyerte. És persze a szakmai sikerekből. Tim a karrierje során mindig elsőrangú újságíró akart lenni, először gyakorló újságíróként, aztán a szakma oktatójaként, képezve

az évről évre beiratkozó riportertanoncok csoportját, akik továbbvizik Amerika szabad sajtója iránti elkötelezettségét. Viszonylag rövid idő alatt elismert professzor lett, akinek rendszeres rovata volt az *Indianapolis Star*-ban. Tim neve kezdett ismertté válni a szakma legbefolyásosabb köreiben.

Ez pedig olyan erő volt, ami sokat jelentett az életben.

Erejének másik forrása az újságírói feddhetetlenség iránti teljes elkötelezettsége volt, mind terepen, mind a tanteremben. Riporterként soha nem hozta nyilvánosságra, honnan származnak az értesülései. Bár gyülekezetbe járó ember volt – vagyis *régebben* még az volt –, soha nem engedte, hogy a vallása, hite a tárgyilagos újságírásra való képességének útjába álljon. A vallásos elfogultságnak nem volt helye sem a sajtószobában, sem az oktatási folyamatban, hiszen egy riporter állásfoglalás nélkül tudja legjobban végezni a dolgát.

Kari mindig küzdött kicsit Timnek ezzel a véleményével a hit és az újságírás kapcsolatáról. Angela viszont soha.

A lány értékelte a tényt, hogy Tim – ahogy ő mondta – a „hit embere”. De csodálta azért a képességéért is, hogy félre tudja tenni a személyes meggyőződését, amikor rovatot ír, vagy előadást tart egy osztálynak.

– Soha nem tudtuk pontosan, melyik oldalon állsz bizonyos kérdésekben – mondta neki később Angela, szinte átszegezve őt ragyogóan kék tekintetével. – De mindig tudtuk, hogy kiállsz a jó újságírásért. Tudtuk, hogy soha nem adnád be a derekad, és nem adnád fel. Tudod, milyen ritka ez a mai világban?

Angelának ő volt a hőse, semmi kétség. Ezt a legelső naptól fogva tudta, amikor a lány első tanéve tavaszán az egyik óra után megjelent az íróasztalánál, és randira hívta.

– A professzorok nem randevúzhatnak a diákjaikkal – válaszolt a lánynak, elfojtva a mosolyát.

A lány viszont simán állta a pillantását. Közvetlensége zavarta és csábította egyben.